

КОЛА РИБАТА ИТАЛИАНСКА НАРОДНА ПРИКАЗКА

Превод от италиански: Атанас Далчев, —

chitanka.info

Някога в Месина живеела една жена. Тя имала син на име Кола, който от сутрин до вечер се къпел в морето. Майката го викала от брега:

— Кола! Кола! Излез най-сетне от водата. Та ти не си риба!

Но всеки ден синът ѝ плувал все по-далече и по-далече. А от постоянното викане майката дори я заболели гърдите. Веднъж той накарал майка си толкова дълго да вика, че търпението ѝ се изчерпало, и тя извикала в гнева си:

— Дано станеш риба!

Изглежда, небесните врати били отворени този ден: майчината клетва била чута и момчето в миг станало получовек-полуриба. Между пръстите му израснала ципа като на патица, а шията му станала като на жаба. Кола не се върнал вече на земята и майка му, изгубила надежда да го дочака, скоро умряла.

Мълвата, че в пролива до Месина се е появил получовек-полуриба, стигнала до ушите на краля. Той заповядал на всички моряци, щом някой от тях види Кола Рибата, да му обади, че кралят иска да говори с него.

Веднъж един моряк плувал далече в морето и видял Кола Рибата, който минавал наблизо.

— Кола — рекъл той, — кралят на Месина иска да поприказва с тебе.

Кола тозчас заплувал към кралския дворец.

Кралят го посрещнал с приветлива усмивка.

— Кола Рибата, ти си такъв добър плувец, спусни се на морското дъно, преплувай около Сицилия и ми разкажи къде морето е най-дълбоко, както и за всичко, което видиш.

Кола се подчинил и преплувал около Сицилия. Скоро се върнал и разказал, че видял на морското дъно планини, долини, пещери и най-чудни риби, но го хванало страх само веднъж, когато при нос Фаро не можал да достигне дъното.

— Но на какво тогава се крепи Месина? — зачудил се кралят. — Хайде, гмурни се отново и виж на какво стои моят град.

Кола се гмурнал и прекарал под водата целия ден, а когато изплувал, рекъл на краля:

— Месина стои на скала, а тази скала поддържат три колони: едната от тях е здрава, другата — с пукнатина, а третата — разрушена.

Кралят бил потресен от това известие и пратил Кола Рибата в Неапол да види какво се намира под вулканите. Кола се гмурнал дълбоко в морето при Неапол и после разказал, че срещнал на пътя си отначало студена вода, после гореща, а на някои места потоци от сладка вода. Кралят не искал да вярва на това, но Кола помолил да му дадат две манерки, гмурнал се и напълнил едната от тях с гореща, другата — със сладка вода...

Сега на краля не давала спокойствие мисълта, че при нос Фаро морето няма дъно. Той отново повикал Кола Рибата в Месина и рекъл:

— Кола, ти трябва да ми кажеш колко е дълбоко морето при нос Фаро, па макар и приблизително!

Кола се гмурнал и стоял под водата два дни. А когато изплувал, рекъл, че не видал дъно, защото на голяма дълбочина нейде отдолу се издига стълб пушек и мъти водата:

Разяждан от любопитство, кралят рекъл:

— Ами ти скочи в морето от фара на нос Фаро.

Този фар се издигал на самия край на носа. Някога там стоял часови, свирил с тръба и размахвал знаме, за да предупреди минаващите кораби за опасното течение.

И Кола Рибата скочил в морето от кулата.

Кралят чакал ден, чакал два, чакал три дни, но Кола не се появявал. Най-сетне изплувал, но бил бледен като мъртвец.

— Е, какво има там, Кола? — попитал кралят.

— Изплаших се до смърт. Видях една риба, в устата ѝ би могъл да влезе цял кораб! За да не попадна в гърлото ѝ, скрих се зад една от колоните, на които се крепи Месина.

Кралят слушал със зинала уста, но не можал да чуе най-главното: колко е дълбоко морето при нос Фаро — и проклетото любопитство не му давало спокойствие.

— Не, ваше величество, няма вече да се гмуркам. Страх ме е — рекъл Кола.

Видял кралят, че мъчно ще предума човека-риба, свалил от главата си короната, цялата обсипана със скъпоценни камъни, и я хвърлил в морето...

— Извади я, Кола!

— Какво направихте, ваше величество, та нали това е короната на вашата държава!

— Да, като нея няма друга в света! Гмурни се и я извади, Кола!

— Щом това ви е угодно, ваше величество, ще се гмурна — отговорил Кола, — но усеща сърцето ми, че няма да се върна вече от бездната. Заповядайте да ми дадат шепа леща. Ако имам още сили — ще се върна, но изплува ли лещата — не ме чакайте.

Стиснал той в пестника си лещата и се хвърлил в морето. Чакали го, чакали, минало много време и ето на повърхността на водата се показала лещата.

Но човека-риба хората чакат и до ден днешен.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.